

EVEY LYON

STOJÍ ZA *riziko*

BARONET

Stojí za riziko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Evey Lyon

Stojí za riziko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STOJÍ ZA
riziko

STOJÍ ZA *riziko*

LAKE SPARK 1

EVEY LYON

 BARONET

Copyright © 2022 by Evey Lyon

All rights reserved.

Translation © Jana Pacnerová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2814-0

ISBN e-knihy 978-80-269-2830-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2831-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2815-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Po baru ke mně připluje sklenice whiskey bez ledu. Vteřinu nebo dvě zkoumám jantarově zbarvenou tekutinu, ale nemusím nad ní dumat dlouho. Vím, že všechno, co v téhle úžasné restauraci s barem v industriálním stylu vypiju, bude vynikající, a mám za sebou dlouhý den.

Po hodinách schůzování s managementem týmu mám zavařený mozek.

„Ještě něco, Hudson? Brzo budu zavírat.“ Wes je majitel Jupiteru, baru, kam často chodím, protože zdejší pohostinnost je proslulá, jídlo prvotřídní a podnik se hemží chicagskou sportovní elitou i za méně rušných dní – no, až na dnešek. Momentálně jsem tu jenom já.

Zavrtím hlavou. „To je v pořádku. Dopiju a vypadnu.“

„Žádný spěch. Stejně potřebuju udělat nahoře nějaké papíry, a navíc je venku ten děsný ledový déšť, tak

se mu pokouším vyhnout.“ Wesovi je něco málo přes třicet a rád si povídá.

„Proč jsi vůbec za barem?“ podívím se nahlas, protože za normálních okolností bývá nahoře ve své kanceláři a restauraci obejde jen tu a tam, když jsou tady prominentní hosté.

Zazubí se. „Protože jsem hodný šéf a poslal jsem personál dřív domů, když neměl co dělat. A navíc, když jsem tě uviděl přicházet, napadlo mě, že bych mohl zkusit získat pár zákulisních informací ohledně sázek na fotbal, kam mám jít s kamarády.“

Jeho humor mě přiměje zvednout hlavu a zasmát se. „Neprozradím ti žádná tajemství, ale The Winds budou mít dobrý rok.“

Právě jsme oznámili nové drafty a je květen, což znamená, že nás čeká ještě tréninkový cyklus, než vybereme konečnou sestavu, a já jsem připravený sedřít ty kluky z kůže, protože musím udržet rekord.

„Jsi trenér týmu, takže jsi možná předpojatý,“ opáčí.

Vzdychnu, když mi to připomene. Miluju svou práci, ale sakra, někdy je to moc velký stres. Být hvězdným quarterbackem za časů mého největšího vzestupu bylo těžké, ale dělat trenéra ve městě ovládaném sportem? Úplné šílenství. Den co den pochybuju o svém rozhodnutí přijmout tuhle práci, zvlášť když prohrajeme utkání a půlka města mě proklíná, ale pak přijdu na hřiště nebo uvidím některého hráče excelovat a zase mě to chytne.

Zvuk otevíraných otáčivých dveří upoutá naši pozornost. Deštník se vzorem, který vypadá jako tančící humři, zakrývá výhled na osobu pod ním, ale cvakání vysokých podpatků stačí, abych poznal, že je to žena.

„Pardon, máme zavřeno,“ zavolá Wes, právě když se deštník složí.

Ted' mám kompletní výhled a nevím, kde začít.

Žena má tmavě růžové lodičky na podpatcích a sukně jí sahá těsně pod kolena, ale je sakra úzká. Pokračuju pohledem směrem vzhůru se záměrem nic nevynechat. Černé sako má rozepnuté a zahlédnu blůzu stejné barvy jako lodičky. Stejnou barvu pak mají její rty, pootevřou se a já zatoužím podívat se znovu, protože ta ženská je pastva pro oko.

„Aha.“ Málem se zamračí. „To je škoda. Chtěla jsem se schovat před tímhle počasím. To tedy byl den.“

Wes jako by ji vteřinu pozoroval, možná proto, že jsem od ní neodtrhl zrak víc než milisekundu.

„Víte co... jednu sklenku,“ nabídne.

Rty se jí roztáhnou úsměvem a vykročí naším směrem s pohupováním, které působí rezervovaně, patrně protože ta sukně je z látky, která se určitě snadno trhá, a ne, nejsem hrdý na to, že si můj mozek vytvořil tohle spojení. Shodí sako a zavěsí ho na opěradlo stoličky, pak si sedne vedle mě a shrne si za ucho pramen dlouhých světlehnědých vlasů.

„Nechte mě hádat, gin s tonikem?“ zeptám se, aby řeč nestála.

Plaše se na mě usměje. „Ne. Dám si martini, klasické, se třemi olivami.“

„Hned to bude.“ Wes začne připravovat ingredience.

Zvedne ruku, aby ho zarazila. „Počkat, můžu dostat Shirley Temple?“ Málem zasténá, když to říká.

Potlačím uchechtnutí. „Takovou volbu bych nečekal.“ Odložím sklenici a natočím si stoličku směrem k ní.

„Věřte mi, radši bych si dala martini, ale zrovna jsem si vzpomněla, že jsem slíbila kamarádce držet s ní suchý týden. Chce mít jasnou hlavu, až ji její přítel požádá o ruku, protože má pocit, že už se to stane každým dnem,“ vysvětluje.

„Páni, tomu se říká přátelství. Ale vypadáte, že by vám martini dost sedlo,“ zdůrazním, co je nasnadě.

Mírně zakývá hlavou ze strany na stranu. „Pravda.“ Zaťuká prstem o pult. „Uf, dnešek asi trumfne možnou žádost o ruku. Martini, prosím.“ Wes kývne a pustí se do přípravy drinku. Oči se jí rozjasní a panebože, miluju křivku jejích rtů. „Martini má nejradši moje babička. Každý den ve tři, po televizních seriálech, kam až moje paměť sahá, je to její rutina. Je to tradice, mám to ráda.“

„Nevypadáte jako dívka, co si potrpí na tradice.“

Zvuk šejkru s martini nás umlčí, právě když žena zvedne obočí. Dojde mi, že můj tón byl možná... hravý. Ale na tom nesejde, protože se na sebe chvíli díváme, naše modré oči se propojí a dojde nám, že nás oba zaskočily... nezvyklé vibrace ve vzduchu.

Uznávám, za normálních okolností je třeba hodně, aby mě někdo zarazil. Hned tak na mě něco nezapůsobí – no, zřejmě až na dnešní večer.

Na rtech jí vytane úsměv a působí to, jako by se v mé přítomnosti pomalu uvolňovala. „Tak nějak.“ Vteřinu mě zkoumá pohledem, pak si opře bradu do dlaně a loket o pult. „Co vás sem přivádí v úterý večer?“

„Dlouhý pracovní den.“

„To mi došlo. Máte na sobě oblek, ale bez kravaty, což znamená, že jste si ji na konci pracovní doby sundal. Co děláte?“

Wes před ženu postaví martini na ubrousku. „Nefandíte sportu?“ Zřejmě ho překvapilo, že žena neví, kdo jsem.

Poděkuje mu kývnutím a pak ovine prsty s dokonale nalakovanými růžovými nehty kolem stopky sklenice. „Ne. O žádném sportu nevím vůbec nic. Proč?“

Ta odpověď se mi kurva zamlouvá. Hlavně protože jsem během své minulosti hvězdného hráče, ze kterého se stal jeden z nejmladších trenérů s nejvyššími výdělky, získal v médiích titul zarputilého starého mládence. Taky existovala spousta ženských, které se do mě chtěly zavěsit před objektivy kamer.

Ale pro tuhle ženu jsem úplně neznámý.

Ani to pravděpodobně neuhádla jen z toho, jak vypadám. Jsem vysoký, ale ne přehnaně, a nejsem rozložitý, protože moje kariéra se zakládala na rychlosti a schopnosti unikat potyčkám. Udržuju se fit, na rozdíl od mnoha bývalých hráčů, ze kterých se stali trenéři.

Odkašlu si a podám jí ruku. „Jsem Hudson, mimochodem. A řekněme prostě, že pracuju s čísly a fyzikou.“ To je zčásti pravda. Dnešní schůze vedení byla samá čísla a naše hra je založená na síle a rychlosti.

Upije ze sklenice, pustí ji a nabídne mi ke stisku několik prstů. „Piper. Já vím, je to směšné jméno.“

Pustím její měkké, jemné prstíky a nechápavě se na ni podívám. „Proč? Mně se líbí. Je roztomilé.“

Piper obrátí oči v sloup. „Přesně tak. Rztomilé. Já nevím, připadá mi, jako by si jej lidi spojovali s něčím jako perníková figurka nebo tak.“

Zasměju se jejím představám. „Tak jo, tohle spojení chápu, ale jen proto, že jste to řekla.“ Opřu se

na stoličce dozadu, znovu sáhnou po sklence a udělám si pohodlí.

„Každopádně díky, že mi dovolujete nabourat vaši chvíli samoty. Byl to pekelný den.“

„Proč?“ V ústech mi přistane další doušek whiskey.

Mírně nakloní hlavu ke straně, jako by uvažovala, o kolik informací se podělit, pak jako by tu myšlenku zaplašila. „Bojovala jsem s dopravní firmou o něco, co jsem si objednala, o látku, na kterou jsem čekala, a oni tvrdili, že ji někdo doručí mezi devátou a pátou, ale to se nestalo. Rozhodla jsem se vzít to do vlastních rukou a napochodovala jsem rovnou do jejich kanceláře, abych svůj balíček převzala. Nic. Pak se mi rozhodlo vysmát chicagské počasí a spustil se ledový déšť. Ještě ani není úplněk, a moje aura už je fakt úplně v hajzlu.“

Je mírně ujetá, a to se mi líbí.

„Vy jste v tomhle počasí běhala po městě na jehlách?“ Žasnu.

Ústa má zavřená, ale tím je její sarkastický úsměv jen ještě víc sexy. „Jeden nikdy neví, kdy bude potřebovat zachránit, a to ideálně sexy hasičem.“ Mrkne na mě.

Zvednu sklenku směrem k ní. „Body za přežití v tomhle počasí.“

„Půjdu nahoru mrknout na ty papíry,“ pronese ke mně Wes. „Pustíte se ven sami, až dopijete?“

„Jasně.“

„Ach, dlužím vám za to martini.“ Piper sáhne po kabelce.

Dotknu se její paže, abych jí zabránil lovit v tašce. „Ne, to je dobré. Je to na mě a Wes mi to připíše na účet.“

Piper po mně blýskne uznalým pohledem.

Wes si odkašle a obdaří mě rozpačitým, ale pobaveným úsměvem. Zřejmě pochopil, že buď Piper, nebo já máme problém, takový, jaký jsem už dlouho neměl. Můj život je trochu šílený, mírně řečeno.

Kývnu na Wese a pak se znovu plně zaměřím na Piper. „Látka. Pracujete s oblečením?“

Kývne a pohrává si s poslední olivou na párátku, a kristepane, cucá ten plod naprosto dokonale. „Ano, vlastně jsem návrhářka.“

„Jo? Oděvů?“ Rty mi přistanou na okraji sklenky, když se pak tekutina ocitne v hrdle, málem se zakuckám, protože přísahám bohu jsem ji právě uslyšel pronést *spodního prádla*. S velkou námahou polknu, ale ani nemrknu. „Opravdu jste řekla spodního prádla?“

„Jo,“ opáčí hrdě Piper. „No, spíš pyžam ze speciálního měkkého bavlněného materiálu s krajkovým zdobením, ale teď se pouštím i do slavnostnějších úborů. Tedy, no... nechám to na vaší představivosti.“

No kurva, slyšel jsem jen tu krajku a pronesla to s náramně prostým sebevědomím.

„Takže – zmínil jste čísla, co přesně děláte?“ zeptá se.

„Víte, detaily necháme nejasné. Oba za sebou máme těžký den a mě náš rozhovor moc baví, než abych do něj pletl práci,“ navrhnu.

Zasměje se a odhodí párátka od oliv. „Náš rozhovor vás baví?“ Zamyslí se nad mou odpovědí a poklepává prsty o ubrousek. „Myslíte, že s vámi flirtuju?“

Teď se musím zasmát. „Ne. Měl bych se urazit? Chci říct, nestojím za flirtování?“

Usměje se a zrůžoví. „Tak to není. Jen nechci, abyste si myslel, že chodím do barů a balím starší pány. Ne že byste byl starší nebo starý, chci říct, určité jste – o kolik, o deset let starší než já? Blábolím. To se mi někdy stává. Promiňte.“ Působí rozpačitě.

Miluju upřímnost téhle ženy a schopnost říkat, co si myslí. Je to osvěžující a hodně se mi to podobá. Dělá mi docela dobře mluvit otevřeně a vyvádět ostatní z míry tím, že posouvám jejich hranice k tomu, o čem vím, že jsou toho schopni. Jenže v téhle chvíli, i když si Piper myslí, že musím být uražený, je tomu právě naopak.

Okamžitě natáhnu ruku a sáhnu jí na loket. „Jen klid. Dýchejte zhluboka.“ Zareaguje na můj požadavek a zdá se, že se uklidňuje. „Nemyslím si, že jste nóbl šlapka, pokud jste to chtěla naznačit, a rád slyším, že nejsem stařík.“

Tváří jí zrudne rozpaky. „Jste v dobré formě. Kolik je vám let, smím se zeptat?“

„Dvaadvacet. A vám?“

„Pěťadvacet a objednáвам si dětské nealko koktejly, čímž tady skutečně demonstruju svou zralost.“

„To je v pořádku, nakonec jste si dala martini a nebudu zdůrazňovat, že jsem dost starý na to, abych byl váš táta,“ sdělím jí. Vědomě vynechám fakt, že mám stejně starého syna, ale momentálně nechci, aby ji faktor věku přiměl odejít dnes večer dřív, než bude pozdě.

„Pokud nechcete, abych vám říkala taťko.“ Prone-se to ledabyly, když upíjí ze své sklenky, ale jen co jí dojde, co řekla, zrudne jako višně. „Propána, to jsem snad neřekla. Musím přestat žvanit.“ Působí zahanbeně.

Její smysl pro humor mě rozesměje. Líbí se mi, že ji možná neúmyslně napadají sprostáry.

Nakloním se k ní blíž a pozlobím ji. „To nic, stejně mám radši *pane*.“ Přejeďu si jazykem vnitřek úst, protože se snažím potlačit své pobavení z tohoto nečekaného večera.

Zadívá se na mě, jako by na ni moje odpověď udělala dojem, nenuceně se usměje a pak se začne kousat do dolního rtu.

Něco ve mně ji touží provokovat. „Jste ze mě nervózní, Piper?“ Slyším ve svém hlase náznak odhodlání. Potřebu prozkoumat zvědavost, kterou ve mně tahle žena budí.

Všimnu si, jak polkne, ale pak se sebevědomě napřímí. „Ne, Hudson, nejsem.“ Její tón je hříšně lahodný a pevný. Vsadím se, že umí být pěkná uličnice, protože v tom tónu zněla čirá výzva.

Ani nemrkne a mě do sebe vtahuje tmavá modř jejích očí, která mě nutí děkovat v duchu za to, že v tomhle podniku je osvětlení tak akorát na to, abych mohl přesně určit barvu těch očí, které se teď zdají spíš zelené.

„Mění vaše oči zázrakem barvu podle světla?“ zeptám se jí, když na sebe tak upřeně hledíme.

„Pokud vím, tak ne.“ Sklouzne zrakem ke svému martini a hbitě se ho chopí.

„Mám za to, že vám žádný chlap den co den neříká, jak ho vaše oči okouzlují.“

Pokusí se potlačit úsměv. „To je směšná hláška, a vy to víte.“

Polohlasem se zasměju. „Máte pravdu. Ale dneska ze mě kdovíproč padají samé drzé hlášky.“

Popravdě, cosi se ve mně rozsvěcí. Tolik jsem se

soustředil na všechny ostatní, až jsem zapomněl, že smím mít s někým fyzické spojení. Piper je ideální připomínka a myslím, že jsem se do ní zamiloval.

„Jestli ta drzá věta byla váš nenápadný dotaz, jestli mám přítele, pak už je trochu pozdě se na to ptát.“ Zbytek obsahu sklenky v ní zmizí, jak ho do sebe obrátí, a pak šoupne prázdnou sklenici zpátky na bar.

„Pročpak to?“

„Pochybuju, že byste se takhle culil, kdybyste si myslel, že nejsem volná.“

Pozorujeme se navzájem a já cítím, jak se mi zrychluje tep. Mějte si mě za neandrtálce, ale myslím, že se mi chce hodit ji na bar a lízat ji jako prve ona ty olivy. Tahle ženská má schopnost připravit mě o dech a taky rozesmát... a přesně z toho důvodu ji chci syšet sténat rozkoší.

Ale místo toho si příštích patnáct minut povídáme o městě a o jídle. Tváře mě bolí od smíchu při každé hlášce, která mezi námi padne.

Podívám se na hodinky. Víím, že odtud brzy musíme vypadnout. Piper jako by si taky všimla, že se náš večer možná chýlí ke konci – no, nechýlí se, pokud do toho budu mít co mluvit.

„Jste zajímavý, ale nevím proč. Sotva jsme se seznámili,“ řekne.

Koutek úst se mi zvedne v úsměvu. „Aha, takže váš přitahuju.“

Piper neodpoví, ale s plachým úsměvem odvrátí pohled. „Tohle děláte s každou ženskou, kterou potkáte?“

„Nedělám nic, jenom si povídám s krásnou ženou, kterou zřejmě těší má společnost... a ne, nemám

ve zvyku brát ženské do hotelu přes ulici.“ Proboha, dokonce i já slyším ze svého hlasu chvástání.

Vyvalí oči nad mým prohlášením. „Páni, jak přišla řeč na nějaký hotel?“

„Nevydrželi bychom těch dvacet minut navíc, co by to trvalo ke mně do bytu. A navíc prší.“ Upřu na ni pronikavý pohled, protože nedokážu odtrhnout oči od tohohle stvoření, které vstoupilo do mého života v tohle obyčejné všední úterý.

„Proč já neodejdu?“ zeptá se sama sebe s utkvělým úsměvem, protože jsme dvě duše, co se chovají způsobem, o kterém vím, že na něj ani jeden z nás není zvyklý. Protože navzdory četným nabídkám, které dostávám, nebalím ženské v baru. Chci říct, nejsem tak docela světec, ale řekl bych, že mám tak 75 % morálního svědomí, když jde o balení žen. A přesto jsem právě teď našponovaný, protože ji chci, a vykládám na stůl frajerskou kartu, což by mohl být riskantní tah.

„Proč se chovám, jako bych už měl závislost?“ Tiše zvažuju pravdu. Je jako něco, co jsem ještě nikdy neochutnal, a vnímám v duchu varování, že Piper mě možná táhne směrem, na který nejsem zvyklý.

Sklopím oči a začnu jí kroužit špičkou prstu po ruce položené na baru. Pokožku má hedvábnou a cítím, jak se jí napne tělo, ale ne špatným způsobem. Možná ji překvapuje magnetická přitažlivost, která mezi námi zřejmě existuje.

Zvednu oči k její tváři, když zhluboka vydechne. „Umíte hezky mluvit, Hudson. Vážně by mě zajímalo, proč mi ještě v hlavě neblíká červená.“ Se zájmem shlédne na moje prsty. „Normálně chodím do cukrárny, když jsem vystresovaná. Nikdy jsem se

nezkoušela vyspat s cizím člověkem, abych vypustila páru ze špatného dne.“

„Věříte, že člověk má vyzkoušet všechno?“

„Věřím... ano.“

Posunu se blíž k ní a k jejímu uchu, nechám ruku putovat výš po její paži a dotknout se vlasů. „Poslyšte, musíme odtud vypadnout. Nejsem sériový vrah. Wes mě s vámi viděl, můžete poslat textovku kamarádce a můžeme přejít ulici. Pít, povídat si, to je mi jedno, ale vy jste na něco zvědavá a já taky.“

Pohlédne na mě, hlavu naklání tak, aby se ústy přiblížila k mým. Máta, voní pepermintem. Její teplý dech se dotkne mé pokožky. „Lákavé.“

Naše rty si tančí podle svého. Přitahuje mě k sobě a vážně se ptám, proč si připadám jako chlap, co padne na kolena a bude o tuhle ženu žadonit. Ve vzduchu je něco jedinečného a začalo to ve chvíli, kdy prošla dveřmi.

„Vždycky přivádíš mužské k šílenství?“ zašeptám.

„Vždycky nutíš ženské dělat věci, co by normálně nedělaly?“

Uchechtnu se. „Nutím? Ne. Jestli chci něco mimo jejich komfortní zónu? Jednoznačně.“

Namíří na mě prstem. „Vsázím na to, že nejsi vrah.“ Po rtech se jí rozlije úsměv, pak seskočí ze stoličky a podá mi ruku.

PŘIHLÁŠENÍ NA RECEPCI bylo rychlé, bez vyptávání, protože mě znají, jelikož tam někdy během sezóny bydlím místo ve svém bytě ve městě. Než se nadějeme, už jdeme chodbou k pokoji.

Otočím ji, až narazí zády o stěnu vedle dveří. Uchopím její obličej mezi dlaně a pevně ji přidržím, aby nastavila ústa.

Tohle jsem dneska nečekal. A soudě podle toho, jak Piper ztěžka dýchá, řekl bych, že je to překvapení i pro ni.

Upírám oči na její nádherná ústa.

„Potřebujeme bezpečnostní heslo nebo tak něco?“ Snaží se zadržet smích. Její schopnost udržet lehkou náladu je vlastnost, kterou zbožňuju.

„No do prdele,“ zabručím. „Vážně by mě zajímalo, kam právě zabloudila tvoje představitivost.“

Obejme mě rukama kolem pasu pod rozepnutým sakem. „Nevím. Tak nějak pohltíš všechny moje myšlenky a pak mi dojde, že stojíš přímo přede mnou.“

„A chci tě líbat.“

Skloním se a zmocním se jejích úst, okamžitý zá-
sah vášně a martini tvoří jedinou chuť, po které tou-
žím. Přejedu jazykem po spojení jejích rtů a ona je
ochotně rozevře, aby mi nabídla víc. Z naší jiskry
vzplane oheň, který spálí celý svět... tak jo, napadají
mě šílenosti.

Přitáhnu si ji těsně k sobě, naše rty se vůbec neod-
dělí, pak ji mírně nadzvednu a natáhnu ruku se vstup-
ní kartou. Ocitneme se v luxusním apartmá a jen co
se od sebe konečně vzdálíme, Piper se rozhlédne ko-
lem sebe, rty naběhlé.

Všimne si vychlazeného šampaňského v kbelíčku.
„Kdo jsi? Zapsali jsme se doslova před pěti minuta-
mi a už je tady tohle. Ani nemluvě o tom, že jsem si
všimla, jak tě ostraha pozdravila.“ Její otázka zní spíš
pobaveně než zvědavě.

Přistoupím k láhvi a ona pokračuje k oknu od podlahy až ke stropu, odkud je výhled na město. Sakra, je na ni ale podívaná. Nevšímá si mě, dívá se ven a odhazuje sako. Necukne sebou, ani když vyletí zátka ze šampaňského. Místo toho je jako uhranutá vyhlídkou, dokonce i klidná.

„Já si šampaňské nedám. Chci to udělat, než ztratím kuráž.“ Ohlédne se po mně přes rameno.

Přestanu pracovat s láhví. „Víš, můžeme si jen povídat.“ Cítím potřebu ji uklidnit, a abych byl upřímný, jen s ní dýchat stejný vzduch v tomhle pokoji stačí, abych byl spokojený a považoval večer za završený.

Víc dělat nemusíme. Ale mít ji v náručí, ideálně nahou, by bylo ještě lepší.

Otočí se a zvolna vykročí směrem ke mně. „Povídat si?“ Zakloní hlavu a kouzelně se rozesměje. „Po tom polibku? To kurva ani náhodou.“ Pak mi skočí do náruče.

Moje péro se chopí příležitosti, nadšené jejím rozhodnutím. Naše rty už se zase dotýkají a já uvažuji, jestli rychle, nebo pomalu.

Pomalů.

Rychle.

Její zvuky se ztrácejí v našem smíšeném dechu a já už znám odpověď.

„Pomalů,“ řeknu.

Postavím ji, něžně ji vezmu za zápěstí, zvednu je a prohlížím si ji s myšlenkou, že je moc krásná, než aby byla v úterý večer sama. Ten, kdo ji nechal odejít, je blb, ale měl bych mu poslat lístky na náš příští zápas, protože to znamená, že teď ji mám já.

„Nech mě něco si odložit,“ zašeptá se svůdným úsměvem.

Přejedu jí prstem po tváři. „Udělej to a pak se podívej na ten výhled, cos obdivovala.“

„Ano, *pane*,“ poškádlí mě a já musím zase zavrtět hlavou. „Sedni si,“ požaduje.

Miluju její sebevědomí a jdu si sednout na lehátko v koutě. Udělám si pohodlí, vytáhnu košili z kalhot a začnu si ji rozepínat s očima upřenýma na její vystoupení.

Shrne si vlasy ke straně, stáhne blůzu přes hlavu, pak setřese sukni. Mátově zelená krajková souprava prádla je pastva pro oko, košíčky podprsenky plné, barva krajky dokonale kontrastuje s růžovými lodičkami. Klidně bych se udělal, už jen jak se na ni dívám.

„Originál?“ zauvažuju a mhouřím oči, jako by se tím dal výjev zázračně zvětšit.

Prsty jí sjíždějí po pokožce od šije až do žlábků mezi řadry. „Hm, hm, popravdě soukromá sbírka,“ zachraptí.

„To mám kliku. Máš vůbec představu, jak jsi sexy?“ zeptám se.

„Mám.“ Piper je sebevědomá, to je jisté. Vrhne na mě smyslný pohled a pak vykročí k oknu. „Takže s tím bezpečnostním heslem...“ Umlkne do ztracena.

Lítostivě zavrtím hlavou, zasměju se, ale taky nedokážu ovládnout vnitřní nutkání zmocnit se jí.

Vymrštím se ze sedadla a cestou k Piper popadnu z chladicího kyblíku hrst ledu. Pár kostek odhodím, až mi zbude mezi prsty jen jedna. Vnímám, jak se její tělo chvěje, bradavky tuhnou a každíčká část těla touží být objevena, a tak nezdržuju.

„Ruce na okno, Piper,“ nařídím.

Jen co se její dlaně dotknou skla, kousek ledu me-

zi mými prsty jí přistane na boku, až sebou trhne, jak horkost jejího těla začne rozpouštět led.

V duchu se zasměju a uvažuji, jestli vůbec někdy uhádne mou spojitost s fotbalem. „Tvoje bezpečnostní heslo může být ‚faul‘.“

Místo odpovědi zasténá, jak sjíždím ledem níž.

O 3 TÝDNY POZDĚJI

Babička mi podá televizní ovladač, abych ho položila na konferenční stůl. Právě jsme strávily hodinu sledováním jejího oblíbeného televizního seriálu a popíjením martini u ní v obýváku.

„Víš, na tohle jsem už léta nekoukala, a přitom tam hrají pořád stejní herci,“ poznamenám s téměř prázdnou sklenkou v ruce.

Babička si pohrává s perlovým náhrdelníkem. „Je to podivně uklidňující, že stárnu s některými těmi postavami. Každopádně, co jiného má taková stará páka dělat?“

Zasměju se jejím představám. „Co ty neděláš? Symfonické koncerty, čaj s dámami z knižního klubu, pérování vrátného. A nejsi stará. Ještě ti není osmdesát, až za pár let, a kromě toho, osmdesátka je nová sedmdesátka. Nejsi žádný dinosaurus,“ ujišťuju ji.

„Piper, bylo by mi milejší, kdybys řekla, že jsem neduživá stařenka, co potřebuje vidět, jak se její jediná vnučka jednoho krásného dne už brzo provdá.“ Upře na mě přísný pohled, což mě jen ještě víc nutí k úsměvu.

„Přišla jsem strávit příjemné chvíle s tebou, svou oblíbenou seniorkou, a poslouchám tohle?“ Dělánou uraženou.

Dopije do poslední kapky a pak postaví sklenku na odkládací stolek, který stál patrně tolik, co polovina mého nájmu.

Nemůžu se ubránit pohledu do své téměř prázdné sklenice. Tohle jsem naposled pila před několika týdny tu noc, která vstoupí do dějin mého života jako nezapomenutelná a unikátní.

Divoká, magnetická... a cítila jsem se tak svobodná.

Nikdy jsem s nikým nespala jen tak. Poprvé po dlouhé době jsem vycítila příležitost a chopila jsem se jí dřív, než jsem ztratila možnost.

Vůbec ničeho nelituju... tak jo, jedné věci možná jo. Ale moc nad ní nepřemýšlím.

„Aspoň mi řekni, že se bavíš. Ženská, která vypadá jako ty a je úspěšná jako ty, by neměla trávit noci sama.“ Určitě je na mně vidět úžas, že se vrtá v mém sexuálním životě, ale milá stará babička byla vždycky smělá. „Ale prosím tě, myslíš, že tvůj dědeček – dej mu Pánbůh lehké odpočínutí – byl můj první? Kromě toho jsem viděla tvoje návrhy a určitě musíš odněkud čerpat inspiraci.“

„To snad není pravda,“ zaúpím.

„Ale zlato, vůbec se nesnaž zastírat fakta. Vypadáš jako ženská, co si už užila víc než tanečnice z Vegas.“

Určitě vypadám omámeně. To kvůli Hudsonovi a okamžikům z té noci, které mi už několik týdnů vytanou každou chvíli v hlavě. Měl nade mnou nadvládu, po jaké toužím, a zkušenosti, po kterých prahnu. Především mě ale dokázal rozesmát naším ujetým stylem humoru.

Ted' nakloním sklenici ke rtům a vysaju z ní zbytek, až je suchá jako arizonská poušť. „To je jedno. Na páteční večeri mě nikdo nezve. Stejně mám moc práce a vztah nestíhám.“

„Piper, nikdy nemáš tolik práce, aby sis nemohla najít manžela nebo manželku, podle toho, o co stojíš. A tím myslím někoho, kdo má *opravdový* zájem a zaslouží si tě.“ Její významný pohled je připomínka toho, proč možná váhám, ale nedovolí mi dumat nad tím moc dlouho, a tak to taky přejdu.

Vzdychnu a postavím sklenku. „Doslova jsem si říkala: ‚já, mohla bych v tomhle oblačném dni překvapit babičku dortem a koukat se s ní na nějaký cajdák, protože jsem celé dopoledne těžce pracovala‘. Svého rozhodnutí dost lituju.“

Sepne ruce, položí si je do klína a napřímí se s úsměvem na rtech. „Máš pravdu, zlato. Pověz mi, jak ti to jde s návrhy? Vyzkoušela jsi už toho nového dodavatele?“

Sevru rty, protože i když v podnikání jde všechno dobře, pořád zbývá spousta úkolů. „Myslím, že to bude fungovat. Potřebuju zjistit, jak pruží materiál na kosticích podprsenky u těch nových bodýček, ale krátké domácí overaly s krajkou se prodávají o sto šest.“

Babička se na mě láskyplně zadívá. „Já vždycky věděla, že budeš pokračovat v tradici.“

Takové chvály si vážím. Před několika generacemi přišla moje rodina do Spojených států z Evropy. Pradědeček byl krejčí, babička švadlena a později návrhářka ve firmě – a taky vydělávala spoustu peněz. Moje matka tradici úplně narušila... A já? Já si jdu vlastní cestou. Ani nepoužívám babiččino jméno, i když by mi to pomohlo. Místo toho se držím otcova příjmení. Jsem Piper Dapperová – zní to melodicky a současně mě to štve.

Babičku obdivuju. Odmalička jsem sledovala, jak vybírá krásné látky, přičemž za ní chodí někdo s notesem, kam si zapisuje instrukce. To se na mně podepsalo a někdy na vysoké jsem začala navrhopvat pohodlná pyžama s roztomilými potisky a domácí úbory, ale pak... jsem si založila speciální řadu spodního prádla. Rodiče se na té rodinné večeři, kde jsem to všem pověřděla, málem udusili vínem, kdežto babička jen radostně spráskla ruce.

„Možná od tebe budu potřebovat pomoc. Slíbila jsem April, že jí navrhnu svatební šaty. Chce je mít jednoduché, ale elegantní.“

April je moje nejlepší kamarádka, se kterou jsem se seznámila před dvěma roky. Pracuje s účetnictvím, nenávidí to a je moc rtuťovitá, než aby vydržela sedět za psacím stolem. Potkaly jsme se na workshopu výroby šperků a obě jsme pochopily, že nemáme nadání pro náramky, takže jsme se místo toho ulily z hodiny a šly na kafe. Nad cupcaky a lattéčkem se naše přátelství upevnilo.

„Ona je zasnoubená?“

Přikývnu. „Ano. Došlo k tomu před pár týdny.“ Zatímco jsem šukala jak nepřítčetná. „Rok spolu chodili, on je právník.“